

Κάτι που δεν γίνεται να γίνει

Εκείνος έτρεχε μπροστά με τα κλειδιά στο χέρι να κουδουνίζουν. Εκείνη από πίσω του. Κατέβαινε τα σκαλιά και ταυτόχρονα προσπαθούσε να φορέσει το τζιν μπουφάν της.

«Ρε συ...» είπε εκείνος. Ήταν μόνο δυο λέξεις. Αλλά έκρυβαν πίσω τους τόσα.

«Έρχομαι ρε παιδί μου, έρχομαι» του απάντησε. Είχε μόλις κατορθώσει να ξεσκαλώσει το βραχιόλι της και να βάλει το δεύτερο μανίκι.

«Δεν θα προλάβεις μωρό μου, το καταλαβαίνεις; Κι άμα δεν προλάβεις πάλι, τον ήπιαμε» αντιγύρισε ανένδοτος.

«Μπορείς να ηρεμήσεις; Παρακαλώ. Θα προλάβω. Κι αν αργήσω πέντε λεπτά, τι θα κάνει, θα με διώξει»;

Είχαν φτάσει στο μηχανάκι. Ήταν παρκαρισμένο απέναντι από κάτι πεζούλια. Δυο ψηλοί πιτσιρικάδες κι ένας τύπος κάπως πιο μεγάλος σε ηλικία καθόντουσαν εκεί και τους χάζευαν να τρέχουν και να τσακώνονται.

«Τι πέντε λεπτά; Πέντε λεπτά θα ήταν άμα ξεκινούσαμε τώρα. Αλλά τώρα δεν έχουμε ξεκινήσει. Τώρα πρέπει να μπει μπροστά το παπί. Και κάνει γαμώ τα κρύα, οπότε δεν θα πάρει. Και σε δέκα λεπτά να πάρει, τυχεροί θα 'μαστε. Απλά δεν υπάρχει τρόπος να είσαι στην ώρα σου» συνέχισε εκείνος. Το άγχος κι η ένταση έκαναν τα λόγια του ν' ακούγονται τραχιά, σαν γυαλόχαρτο. Έκατσε στη σέλα.

«Και τι να έκανα δηλαδή; Πες μου εσύ πώς να έκανα πιο γρήγορα»; τον ρώτησε στα ίσια.

«Ξέρω γω; Ας μη βαφόσουν ας πούμε, ήταν απαραίτητο»; Έδωσε μια μανιβελιά, αλλά ο κινητήρας δεν έδειξε κανένα σημάδι ζωής. Αναστέναξε.

«Ναι πολύ καλή ιδέα, μπράβο» είπε κι ήταν πια εμφανώς κουρδισμένη. «Να σκάσω εκεί στην ώρα μου και τελικά να με πουλέψει επειδή δεν προσέχω τον εαυτό μου ή κάποια άλλη μαλακία τέτοια. Εσύ πας με ό,τι μούτρα θες στη δουλειά σου. Εγώ δεν μπορώ. Σε καμία απ' τις δύο, κατάλαβες; Άντε τώρα μη γίνεσαι μαλάκας...»

«Εντάξει» είπε κάπως απολογητικά, αλλά ακόμα θυμωμένος. Έδωσε άλλη μία με τη μανιβέλα. Τίποτα. Τα νευρά του τεντώθηκαν πιο πολύ. «Αλλά δε γίνεται κάθε φορά τα ίδια, όμως. Άμα είναι να βρούμε τα παιδιά, οκ, να αργούμε πάντα. Αλλά εδώ δε μιλάμε για χαλαρή μπιρίτσα, εδώ μιλάμε ότι τα 'χουμε ανάγκη τα λεφτά, δεν μας παίρνει ούτε μεροκάματο να λείψει, το 'χεις καταλάβει»; Έριξε άλλη μια θυμωμένη κλωτσία στο εξάρτημα που κρεμόταν στη δεξιά μεριά του Ινόβα. Είχε και γενέθλια εκείνη τη χρονιά

το μηχανάκι. Θα 'κλεινε τα είκοσι. Το μοτέρ σαν να έβγαλε έναν αχνό θόρυβο, στα όρια αυτού που μπορούσε να συλλάβει το ανθρώπινο αυτί. Τη σιωπή που ακολούθησε μπορούσες να την ακούσεις ευκολότερα.

«Ρε συ...» είπε τελικά κι εκείνη. Μόνο δυο λέξεις. Και τόσα από πίσω.

«Ρε συ τι»;

«Εμείς είμαστε» είπε απλά και τον κοίταξε ίσια στα μάτια. «Κι ας είμαστε σπασμένοι σε χίλια κομμάτια» συμπλήρωσε τελικά μετά από μια μεγάλη παύση. Όσο διαρκούσε τα βλέμματά τους ήταν κλειδωμένα αναμεταξύ τους. Και, λίγο-λίγο, άλλαζαν. «Εμείς είμαστε και θα τα καταφέρουμε. Με όλα, όπως πάντα».

Εκείνος δεν είπε τίποτα. Αλλά δεν χρειαζόταν. Το 'δειχναν τα μάτια του ότι είχε μαλακώσει. Εκείνη πήρε θάρρος και συνέχισε.

«Εμείς είμαστε. Θυμάσαι τι λέγαμε παλιά; Πάντα στην κόψη του ξυραφιού. Ε»;

«Ε, ναι, αλλά πού και πού μας κόβει ρε ζωή μου...»

«Πού και πού μας κόβει, όντως. Αλλά όλο τον υπόλοιπο καιρό μας ακονίζει. Έτσι δεν είναι»;

Εκείνος έσκασε ένα χαμόγελο. Μ' ένα βλέμμα και κάτι λίγες λέξεις, του 'χε πάρει όλη την ένταση και την είχε μετατρέψει σε σκόνη.

«Άντε ανέβα» της είπε απλά, μα ήχησαν τόσο γλυκές οι λέξεις που ήταν σαν να της λείι για πρώτη φορά πως την αγαπάει. Έκανε ένα νόημα προς τη θέση του συνοδηγού πίσω του που ήταν μπαλωμένη με μονωτική.

«Αφού δεν πήρε ακόμα» απάντησε εκείνη παιχνιδιάρικα. Η αργοπορία, τα λεφτά, η βάρδια είχαν γίνει κι αυτά σκόννη.

«Ε, ναι. Αλλά καλά τα λες. Εμείς είμαστε...» η τελευταία λέξη έφυγε απ' το στόμα του την ίδια στιγμή που έριχνε μια ακόμα κλωτσιά στη μανιβέλα. Το μοτέρ μούγκρισε λυσσασμένα. Δεν ήταν ήχος από παπί αυτός, έτσι κάνουν τ' αεροπλάνα. Κι όμως δεν φάνηκε να κάνει εντύπωση σε κανέναν απ' τους δυο τους.

Εκείνος χαμογελαστός, της έκανε ξανά νεύμα προς τη σέλα. Ταυτόχρονα, έδωσε λίγο ξερό γκάζι για να ζεστάνει τη μηχανή που βρυχήθηκε ξανά με τρόπο πραγματικά απίθανο για τα κυβικά της. Εκείνη ανέβηκε μ' ένα επιδέξιο σάλτο λες και δεν έτρεχε τίποτα. Εκείνος κούμπωσε την πρώτη με μια κίνηση κοφτή.

Άνοιξε γκάζι κι η μπροστά ρόδα σηκώθηκε κατευθείαν απ' την ασφαλτο λες και θα έκαναν σουζα. Μόνο που λίγα δευτερόλεπτα ύστερα, ούτε κι η πίσω ακουμπούσε πια στο οδόστρωμα. Εκείνη πέρασε τα χέρια της γύρω του, κόλλησε πάνω του και τον έσφιξε. Πρώτα πέταξαν πάνω απ' τους κάδους, μετά απ' τα αμάξια, μετά άφησαν πίσω τους τον πρώτο και τον δεύτερο και τον τρίτο όροφο, ύστερα ήταν πάνω απ' τις ταράτσες και τις κεραίες. Έφυγαν ίσια μπροστά με χίλια, στον ανοιχτό ουρανό. Έμοιαζαν να ξέρουν τον δρόμο καλύτερα κι απ' τα στενά της γειτονιάς τους.